

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2013. február 21.
(csütörtök)**

Horváth Géza

BUZDÍTÁS

Alapige: Kolossé 4,5-6

Bölcsen viselkedjete a kívülállók iránt, a kedvező alkalmakat jól használjátok fel. Beszédeitek legyen mindenkor kedves, sóval fűszerezett, hogy így mindenkinek helyesen tudjatok felelni.

Imádkozzunk!

Édesatyánk, hálás szívvel köszönjük ezt az estét is. Köszönjük, hogy a te házadba jöhettünk. A mai napot is köszönjük neked, hogy megáldottál, hordoztál bennünket. Láttad mindazt, ami a szívünk érzése, ami az agyunk gondolata, a szemünk nézése. Látod, Urunk, hogy mire figyeltünk, mit nem vettünk észre, amit észre kellett volna venni. Mit hallottunk meg, ami felesleges volt, és mennyire késedelmesek voltunk a hallásra, amikor te akartál velünk beszélni.

Olyan sok kérdést tettünk fel ebben az énekben, és köszönjük, hogy ezt előtted tehettük fel megvizsgálva önmagunkat, hogy mit használ a keresztyénségünk, mennyi látszik meg abból a mindennapi életben, kapcsolatainkban, házasságunkban, gyermekeink között, a munkahelyen, a szomszédok között, ahol élünk, vagy amerre viszel bennünket, akikkel találkozunk.

Segíts, Urunk, a mai igében is eligazodni, akaratomat érteni, tanulni. Segíts bennünket arra, hogy tőled tanítottak legyünk és Lelked által vezéreltek. Tudjuk, hogy akiket a te Lelked vezet, azok a te gyermekeid.

Kérünk, bontsd ki a mai ígét is számunkra. Vedd el testi fáradságunkat, könyörülj meg elkalandozó gondolatainkon, amelyek erőt vesznek sokszor rajtunk, és engedd, hogy szemeink reád figyeljenek.

Hallgass meg bennünket kegyelmes szeretetedből, kérünk.

Ámen.

Igehirdetés

Amikor a Kolosséiakhoz írt levelet tanulmányozzuk naponta, és olvassuk szeletenként ennek ígeit, akkor az elmúlt napokon, amikor beszélgető partnereinknek is olvastam fel ebből a levélből, különös dologra lettem figyelmes, amit most megosztok a gyülekezettel.

A Kolosséi levél is egy nagyívű teológiai mű. Pál apostol itt arról beszél, hogyan történik a hívő ember megváltása, mit kell levetkezni, kit kell felöltözni. Hol van a mi reménységünk, ha feltámadtatok Krisztussal? Az odafelvalókkal törődjetek, ahol Krisztus van az Atyaisten jobbján. Ilyen és ezekhez hasonló igéket olvasunk, és a levél vége felé Pál apostol ilyeneket mond: ti asszonyok..., ti férfiak..., ti gyermekek..., ti szolgák... — Milyen jó, hogy a mi vallásunk nem dogmatikai rendszerek nagy összefüggése és nem tantételek sokasága, hanem a mindennapi gyakorlati életnek az útmutatása.

Azt mondja Pál apostol, hogy milyen legyen az asszonyok kapcsolata a férjükkel a házasságban. Ti férfiak, hogyan szeressétek a feleségeket, ne ingereljétek a ti gyermekeiteket, ti gyermekek, legyetek szófogadóak. Ti szolgák, engedelmeskedjetek a ti uraitoknak. Azt mondja nekünk ez a levél is, hogy a keresztyén élet nemcsak a templomban zajlik, nem a gyülekezetben, hanem otthonainkban, a családban, a mindennapos dolgainkban. Ez a néhány vers, amit olvastunk, buzdítás. Buzdítani akarja tehát a kolossébeli hívőket, és ebben a két versben négy dolgot mond nekik: bölcsen viselkedjetek a kívülállók iránt, a kedvező alkalmakat jól használjátok fel, beszédetek legyen mindenkor kedves, sóval fűszerezett, hogy mindenkinek helyesen tudjatok felelni.

Ezt a négy dolgot nézzük meg. Mit jelent ez ma a számunkra?

Először álljunk meg még bevezetésképpen annál a kifejezésnél, hogy kívülállók. Hiszen úgy kezdődik a mai igénk: „Bölcsen viselkedjetek a kívülállók iránt.” Legyen fontos a számunkra az, hogy vannak kívül állók. Mit jelent ez a hívő ember számára? Azt, hogy én valamin belül vagyok. Ha vannak kívül levők, akkor azt jelenti, hogy én valamin belül vagyok. A Kolossé 1,13 részben elmondja az apostol a levél elején, hogyan kell azt érteni: én belül vagyok, és vannak kívülállók.

Van egy kerítés, egy választóvonal köztünk? A Kolossé 1,13 részből megértjük, mert az apostol azt mondja: Ő átvitt bennünket szerelmes Fiának az országába. Mi ezért lehetünk belül lévő, és ezért vannak kívülállók. Nem mindenkit vitt át, nem mindenkié a hit, nem mindenki van választva — de bennünket átvitt az Ő szerelmes Fiának az országába. Ezért a hívő ember, amikor azt mondja: vannak kívülállók, akkor azt nem lesajnáló, lenéző módon vallja, hanem azzal a hálával: Uram, én miért lettem belül lévő? A hívő ennek a boldogságában él, hogy átvitt engem az Ő szerelmes Fiának az országába. Nem én másztam át, hanem átvitt...

A buyufa alatt című tanmesében a dzsungelben az állatok egy reggel arra ébrednek, hogy egy hatalmas fal emelkedett, és minden a falon túl van: a jó legelők, a csendes vizek, minden életfeltétel, de a falon túlra nem tudnak átmenni. A mese arról szól, hogy jön a zsiráf, az elefánt, az oroszlán, a kígyó, jön a majom, az egyik jól tud mászni, a másik jól tud futni, a harmadiknak akkora a nyaka, hogy mindenén átlát. Majd én átmászom, a kígyó majd én átsiklok — és kiderül: nem lehet a falat megkerülni, nem lehet átmászni, nincs lyuk rajta, hogy át lehessen menni.

Ez az evangélium üzenete: átvitt bennünket. Ahogy az ige mondja: megragadott a Krisztus és áthelyezett bennünket az Ő uralma alá. Azért lehetek belül lévő. A hívő ember mindig annak a tudatában van, hogy vannak kívül lévő és kívül valók, és ezekkel nem szakad meg a kapcsolat. Hiszen ott élünk közöttük. Jézus Krisztus az övéit nem a hit elefántcsont tornyába zárja be, nem egy elszigetelt szigetre viszi, nem valamilyen burokba helyezi, hanem azt mondja: ott hagylak téged, de lelkipéppen úgy nézd, hogy belül vagy már, ott vagy az én országomban kegyelemből, hit által, Krisztus érdeméért. És vannak, akik kívül vannak.

- Ez az ige mit mond itt nekünk: „Bölcsen viseljétek magatokat a kívüllálók iránt...” — tehát továbbra is kapcsolatban van a kívül valókkal. És ebben a kapcsolatban ellát bennünket tanáccsal a mi Urunk: hogyan viselkedjünk, mit szóljunk, mit tegyünk. Mert sokaknak kérdése ez, hogy a kívül valókkal hogyan és milyen kapcsolatban kell lennünk, és egyáltalán van-e valamilyen kapcsolat.

Jézus Krisztus a Hegyi beszédben bíztat bennünket, hogy úgy fényljék a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat. Ez azt jelenti, hogy ne feledkezzetek meg soha erről, hogy a kívül valók irányában mi valakit, valakinek az országát képviseljük.

Pál apostol mindig úgy nézett az övéire, a kívül valókra, akik még az Isten kegyelmének országának, a Krisztus titkának nem voltak ismerői: Ó, hogyha tudnád, ki az én Megváltóm: A földön Ő a leghívebb barát.

Van egy Váci Mihály vers, amit általában ballagásokon szoktak szavalni: „És érezzék egy kézfogásról rólad, hogy jót akarsz, és te is tiszta, jó vagy.” Váci Mihály emberközpontú költő volt, és azt mondja itt: az ember van a központban, érezzék rólad, hogy te jót akarsz és te is tiszta meg jó vagy. A hívő ember úgy van a világban, és olyan kapcsolata van a kívül valókkal, hogy nem a hívő ember úgymond jóságát kell megérezni, hanem rajta keresztül az Isten jóságát. Nem a hívő ember szentségét, hanem az Isten szentségét rajta keresztül. Mi csak képviselői vagyunk annak az országnak, annak a hatalomnak, annak az Úrnak, akire mi szeretnénk mutatni, és akihez szeretnénk hívogatni. Valóban így van, ahogy az igében így olvassuk: „Bölcsen viselkedjétek a kívül valók iránt.

Nemsokára fogjuk olvasni a Ruth könyvét. Eszembe jutott megint az a történet, amikor Naomi Moáb mezején elveszti a férjét és elveszti két fiát. Elkezd gyászolni és nagyon szomorú is lehetett. Vajon hogyan viselkedett ő a kívül valók iránt, ha a két menyee elindul vele Moáb mezejéről vissza Betlehembe? Azt mondja az egyik menyee, Ruth: ahova te mész, odamegyek, néped az én népem, Istened az én Istenem. Arra gondoltam, ez az asszony hogyan viselkedhetett a kívül valók iránt, mert erről a Biblia nem ír. A két pogány menyével neki milyen lehetett a viszonya, bizonyágtétele? Valószínűleg jó lehetett, mert a két menyee elindul, s Ruth meg is marad ezen az úton, el is megy az Isten népe közé, nem lehet őt lebeszélni. — Én hiszem és vallom, hogy ez azért volt lehetséges, mert ez az asszony bölcsen viselte magát a kívül valók iránt.

Az Úr Jézus Krisztus hányszor került olyan helyzetbe, amikor meg akarták leckéztetni, provokatív kérdéseket tettek fel neki, hogy vajon mit válaszol erre.

Mert, ha ezt válaszolja, akkor azért fogjuk meg, ha azt válaszolja, akkor azért fogjuk meg. Mint a farkas meg a nyuszika: ha sapka van rajtad, azért eszlek meg, ha nincs sapka, akkor azért. Jézus Krisztust hányszor akarták megfogni. És Ő milyen bölcsen viselte magát a kívül valók irányában: „Én sem mondom meg nektek, milyen hatalommal cselekszem ezeket.”

Amikor a tanítványok tüzet kérnek a kívül valókra: Uram, akarod-e, hogy tüzet kérjünk, hadd eméssze meg ezeket. S akkor az Úr Jézus leállítja őket, és azt mondja: „Nem tudjátok, minémű lélek lakik bennetek.” Valahogy ezt jelenti: bölcsen viseljétek magatokat a kívül valók iránt. Mert vannak kívül valók, de azzal a vágygal és szeretettel kell rájuk nézni, hogy vajon ő közöttük nincsenek-e olyanok, akik már lelkileg az Isten országában vannak, csak még nem tudják?

Újra mondom azt az ígét, amikor Pál apostol Korinthusban van, és azt mondja neki az Úr Isten, neki sok népe van abban a városban. Pál úgy néz rájuk, mint kívül valókra, akik még ott vannak a kocsmákban, a bordélyházakban, a szórakozóhelyeken, a feslettségben, a romlottságban, a disznók vályújánál... És akkor az Úr azt mondja: ne félj, Pál, mert nekem sok népem van itt. Ezért viseljétek magatokat bölcsen a kívül valók irányában, mert nem biztos, hogy ők kívül is maradnak. Mert pillanatnyilag úgy látszik, hogy ők kívül valók, az lehet, hogy csak a te szemedben látszik úgy, de Isten szemében nem. Mert a világ teremtetése előtt döntött. Nem tudod, hogy nem belül való-e.

Éppen ezért azt mondja: Bölcsen viseljétek magatokat a kívül valók irányában, nehogy még kivülebbre kerüljenek az Isten országának határától, hanem egyre közelebb. Tudjuk, hogy van ilyen, mert Jézus azt mondta valakinek: nem messze vagy az Isten országától. Azért viseljétek magatokat bölcsen a kívül valók iránt, hogy egyre közelebb kerüljenek Isten országához. Bizony nem lenézni kell a kívül valókat, hanem bölcsen viseltetni irántuk.

- A második tanács és buzdítás: a kedvező alkalmakat jól használjátok fel. Az eredeti szövegben azt jelentette, hogy valamit a piacon, jó áron megvenni, és nagy haszonnal továbbadni, ha kereskedőről volt szó. Ma erre azt mondjuk: alkalmi vétel. A kedvező alkalmat jól használjátok ki. De az a kedvező alkalom az Isten gyermeke számára azt jelenti, hogy valaminek nagyobb az értéke, mint ami rá van írva. Ez a jó alkalom. És ha egy ilyet meglátunk, nagyon tudunk neki örülni. Az mondja az ige, hogy észreveszel valamit, aminek nagyobb az értéke, mint ami rá van írva.

Az elveszett ember mindig ilyen, hogy nagyobb az értéke, mint ami látszik. Mi látszik? Ott van egy toprongy ember, egy koldus, ott van egy szerencsétlen, megkötözött iszákos, de Isten szemében nagyobb az értéke, mint ami látszik. És a hívő ember azt mondja, hogy ezt vegyem észre. Azt mondja Pál apostol, hogy a jó alkalmat áron is megvegyétek. Ezeket a kedvező alkalmakat meg használjátok ki. Ha kereskedőről volt szó, és továbbadta, akkor meg azt jelenti, hogy a nyereség nagyobb. És a hívő ember nem a nyereséget keresi Isten országában? Nem azt mondja Isten ígéje és Pál apostol is, hogy embereket kell megnyernünk? Ott van: embereket kell megnyerni a Krisztusnak.

Ez azt jelenti, hogy észreveszem azt a kegyelmi időt, azt a lehetőséget, ami-re „le kell csapni”, nem szabad elszalasztani, amit ki kell használni, amit értelmesen kell felhasználni, és erre bízgat bennünket Isten ígéje: embereket megnyerni Krisztusnak, az Ő igéjének, az Ő országának.

Jó lenne, ha valaki, aki nincs hitben, megértené, hogy Isten előtt sokkal drágább az ő élete, sokkal drágább az ő lelke, mint amit ő gondol magáról, mint ahogy ő önmagát leértékeli, és sokkal nagyobb és sokkal drágább az élete, mint amit talán mások gondolnak róla.

- A harmadik, amit tanácsként, buzdításként ír itt Pál apostol a Kolosséiaknak és Isten Lelke mond nekünk: „a ti beszédetek legyen kedves, sóval fűszerezett.” Az első gondolat adódik az igéből: sokszor beszélni is kell. Sokszor mi vagy nem akarunk beszélni, vagy nem tudunk. Ez az ige magában hordozza az üzenetet: sokszor, sőt általában, beszélni kell.

A Bibliából és tapasztalatunkból lehet mondani olyanokat, amikor valaki nem beszél. Olvastam, hogy egy édesanyának meghalt a gyermeke, a szomszéd hat éves kislány átment ehhez a nénihez. Amikor a kislánytól megkérdezte az édesanyja, hol voltál, azt mondta: átmentem a szomszéd nénit vigasztalni. Kérdezi az édesanyja: hogy vigasztaltad őt? Úgy, hogy az ölébe ültem és vele együtt sírtam.

Jób barátai leülnek, és először csendben vannak, azután beszélni kezdenek, bár inkább hallgattak volna tovább, de azért mondanak okosat is. De beszélni kell! A ti beszédetek legyen... Ebben az igében az van: igen, nekünk meg kell szólalni.

Múltkor valakivel beszéltem. Azt mondja: egy legátus jött hozzá és kérte, hogy tegyen bizonyosságot. Azt mondta: nem akarok. — Reméljük, azután majd fog beszélni. Azt mondja, furcsa volt, miért nem akar beszélni? A hívó embernek általában beszélnie kell, ugyanis a hit hallásból van, a hallás pedig Isten ígéje által. Ezért mi a beszédet semmilyen együttérző hallgatással, semmilyen együttérző vigasztaló szeretettel nem spórolhatjuk meg, nem válthatjuk ki, és nem helyettesíthetjük. Pedig sokszor van úgy, hogy bemegyünk valahova, és nem tudjuk, hogy mint mondjunk.

Valahol nagy gyász van, és az ember nem tud mit mondani. Ezért mondja nekünk az ige, hogy mit mondjunk. Ugyanis a görög szövegben, hogy a ti beszédetek legyen sóval fűszerezett, itt a Biblia a logosz szót használja a beszédre. Amiről tudjuk, hogy Isten igéjének a szava.

Amikor János azt mondja: „az Ige testté lett” — a logosz testté lett — az Isten beszéde. Ezért, ha a mai ígét jól értjük, akkor ezt úgy kell fordítanunk, hogy ígét mondjatok. A ti beszédetek legyen... Vagyis azt jelenti, hogy éljétek át, hogy nem ti beszéltek, hanem az Isten beszél általatok, és akkor lesz logosszá, akkor lesz igévé. Mert különben csak a magunkét tudjuk mondani. Na mondja már a magáét — szokták mondani. Isten ne adja, hogy így járjunk, és adja meg, hogy a logoszt tudjuk mondani. A ti beszédetek legyen... Az legyen ige. Mi emberit tudunk mondani, Isten meg istenit mond.

Minden helyzetben vallom, hogy nem emberire van szükség. Istenire, logoszra van szükség. Arra az ígére, ami lélek és élet. Arra az ígére, amelyik

megmarad, amely „megcselekszi végre velünk azt, ami jó. Ösvényünk erőssége te vagy, Mindenható!” Ezért itt Pál apostol azt mondja: testvérek, ígét mondatok, mert az megáll. „Megáll az Istennek ígéje, és nem állhat senki ellene”. A ti beszédetek legyen kedves, és sóval fűszerezet.

Ez a szó: kedves — megint csak ismerni kell a gyökét. Tulajdonképpen a Bibliában és az énekeskönyvünkben is: a kegyelmet jelenti. Énekeljük: „Isten áldd meg a magyart jó kedvvel, bőséggel” — nem azt jelenti, hogy fűlig érjen a szánk, meg mindig mosolyogjunk, hanem azt jelenti: jó kegyelemmel. Vagy „az Úrnak jó és kedves esztendejét hirdetem”. Ez azt jelenti az ígében, hogy a kegyelemnek az esztendejét hirdetem. Az, hogy a ti beszédetek legyen kedves, azt jelenti, hogy legyen kegyelemmel teljes.

Lehetne sorolni ilyeneket: ne legyen bántó, sértő, ne legyen lenéző, kritizáló, hanem a ti beszédetek legyen kegyelmet hordozó.

Amikor Pál apostol a filippi börtönben ül, és földrengés van. Beszalad a börtönőr, és azt mondja Pál: semmi kárt ne tégy magadban. Ez a kegyelmet hordozó beszéd. Viszonyulás a kívülállókhoz, akikről kiderül, hogy tulajdonképpen már belül lévőek, csak még később derül ki, amikor megkeresztelkedik ő és egész házanépe.

Mit jelentett az, hogy Pálnak kegyelmet hordozott a beszéde egy olyan emberrel szemben, aki őt megkínozta, valószínűleg éhen tartotta, mert amikor megtér azonnal az éléskamrát nyitja ki a számára, és hozza az ennivalókat. Ezért, mert lelkiismeret-furdalása volt, hogy éhezette is őket. Pál azt mondja neki: semmi kárt ne tégy magadban. Majd csak amikor megkérdi, hogy mit cselekedjen, azután mondja: higgy az Úr Jézus Krisztusban. Hittel ragadd meg Krisztusban a neked felkínált kegyelmet. Ez a kegyelem beszéde. Alázatos lehajlás. Nem leereszkedés egy emberhez, hanem lehajlás egy megköötözöthöz, egy bűneiben élőhöz. Ez a kegyelem beszéde.

Sóval fűszerezett legyen a ti beszédetek. Itt a sót fűszerként említi a Biblia. Kolossé mellett sóbányák voltak, Pál ezért használ ilyen képet. Ami ehetővé teszi, fűszerezett legyen a beszéd. Só nélkül az étel ehetetlen. Mit adjunk hozzá? Sót kell hozzáadni. Ma egyetlen dolgot szeretnék kiemelni, hogy mit jelent az sóval fűszerezni: a beszéded hitelességét. A beszédedben a szentséget.

Megfigyelem, hogy amikor valaki beszél, és lehet, hogy nagyon jót mond, kitűnő gondolatokat közöl, mégis az az érzésem, hogy nincs benne lélek. Nincs hitele. A sóval fűszerezett legyen most számunkra, hogy legyen hiteles. Legyen a ti igenetek igen, a nem nem. Legyen mögötte megszentelt, átadott, bűnbánatban járó, naponkénti megtérést gyakorló életvitel. Ez legyen a fűszer a mi beszédünkön.

- A negyedik: „így mindenkinek helyesen tudjatok felelni.” Megdöbbenett engem. Mert felelni mikor kell? Amikor kérdeznek. Az apostol azt mondja: helyesen tudjatok felelni. Ez azt jelenti, hogy nem az az első, hogy felelték, hanem az első, hogy kérdeznek. Ti viszont tudjatok felelni.

Hívó emberek közül oly sokaknak kérdése ez, hogyan fogjak hozzá, mit mondjak. Az ige azt mondja: ne azt kérdezd, hogy mit mondjak, hanem abban csendesedjél, hogy mit válaszoljak. A mai ige szerint nekünk sokszor nem is

mondani kell valamit, hanem válaszolni. És mikor lehet válaszolni? Ha kérdeznek. Egy misszionárius mondta: úgy kell élni, hogy kérdezzenek, mert akkor válaszolhatunk.

Sokszor mi beszéddel, evangelizálással akarunk megelőzni valakit, és mondjuk, mondjuk — de az ige azt mondja: úgy válaszoljatok, hogy mindenkinek helyesen tudjatok felelni. Nem a kérdés a döntő, és nem a mi beszédünk, hanem a válaszunk. Az, hogy kérdeznek-e? Nem az a kérdés, hogy mit kérdeznek, hanem, hogy mit válaszoljak. A mai igében ott van: Pál apostol kéri: imádkozzatok, hogy adassék nekem szó, ige számnak megnyílásakor. Ezt el kell kérni Istentől, hogy mit válaszoljak.

Valakivel leülök beszélgetni, és még amikor elkezdjük, nem tudom, hogy mit fogok neki mondani. És eszembe jut egy-két ige. És mire válaszolni kell, addig megvan a válasz. És ez nem tőlem jött. Honnan van? Isten megadja. — Megadatik nektek majd abban az órában, hogy mit mondjatok. Nem kell nekünk előre felépítkezni. Hagyjuk magunkat az Úrra, hogy helyesen tudjunk felelni. Mert tőle és általa van minden.

Adja meg az Úr, hogy valóban így legyen a kapcsolatainkban, a beszédünkben. Kérjük: „Isten élő Lelke jöjj, és áldva szállj le rám.” Lehet, hogy még kívül valók, de lehet, hogy egy idő után belül valók lesznek Isten kegyelméből. Hogyan viszonyuljunk, beszéljünk, válaszoljunk.

Tanítson és buzdítson bennünket ez az ige, hogy mindezeket komolyan vegyük, gyakoroljuk és éljük a kívül valók irányában.

Imádkozzunk!

Urunk, megvalljuk, hogy soha nem lennénk mi belül lévők, hogy ha te nem könnyörülsz meg rajtunk, ha nem jössz utánuk a nagy mélységbe, ha nem veszel válladra, mint az eltévedt bárányt, és nem viszel vissza a te népedhez, a te nyájadhoz, ha nem viszel át minket a te országodba, sötétségből a világosságra, halálból az életre.

Köszönjük neked ezt a kegyelmet, amely Krisztusban felénk hajolt, és áldunk azért, hogy a kívül valók közé helyezel bennünket, és ott tartasz bennünket testileg. Emlékeztet ez bennünket egyrészt arra, hogy mi sem voltunk különbek, mi is egykor a világ törvényei, szokásai, életvitele szerint jártunk, és még mindig abban járnánk, ha nem könnyörülsz meg.

Bocsásd meg, hogy a kívülállókat oly sokszor lenéztük, vagy lenézzük, vagy megsajnáljuk őket. Bocsásd meg, Urunk, hogy sokszor hívó góg van a szívünkben. Szeretnénk megalázkodni előtted és meglátni, hogy nálad nélkül mi sem élnénk, és nem lenne örök életünk.

Köszönjük, Urunk, hogy a mai igében tanácsoltál bennünket, hogy elvigyük magunkkal, hogy legyen a beszédünk kedves, kegyelemmel teljes, sóval fűszerezett, hitelesen elmondott bizonyágtétel, élő ige a mi ajkunkon.

Bocsásd meg, Urunk, hogy nyelvünk alatt még mindig áspiskígyó mérge van. Jobb lenne sokszor, ha nem szólnánk, hallgatnánk. Bocsásd meg, amikor nem tudunk értelmeset, építőt mondani, tévedést, felülről valót, mennyeit.

Kérünk, könyörülj meg rajtunk, járj át bennünket Lelked által. Kérünk azért, Urunk, hogy te formálj, használj bennünket a te drága munkádban, országod építésében, ahogy akarsz, és ahogy csak te tudsz.

Köszönjük, hogy kezvedbe tehetjük éjszakánkat, holnapunkat, betegeinket, gyászolókat, a megfáradtakat, az öregeket, gyermekeket, akik hittanórán voltak most. Köszönjük, Urunk, hogy vannak. Kérünk a fiataljainkért, őrizd meg őket a világ útján, őrizd meg őket a gonosztól, kísértéstől, idegen erőktől.

Kérünk, tisztítsd a te népedet, Urunk, visszajövededig, hogy szeplő és sömörködés nélküli népet tudj magad elé állítani. Köszönjük, hogy mi is ott lehetünk a szent mennyei boldog seregben, s már így járhatjuk a földi vándorutunkat is.

Kérünk, hallgasd meg mindazt, amit csendben, imádságban eléd viszünk.

Ámen.

483.

Leipzig, 1539.

Menny-bé-li fel-sé- ges Is- ten,
Ki- nek di- cső- sé- ged ott fenn
Bol- dog lel- kek se- re- gi- tül
Lát- ta- tik vég- he- tet- le- nül:
E tel- jes vi- lág ál- ta- lad
Te- rem- te- tett, áll és ma- rad.

2. Te noha ily felséges vagy, Erőd, méltóságod ily nagy, Mégis minket, kik föld pora S hitvány férgek vagyunk, arra Méltóztatsz, hogy fiaidnak Hívassunk, s te mi Atyánknak.

(...)

5. Gondolatunk és beszédünk, Sőt a mi egész életünk Úgy folyjon s úgy tündökéljék, Hogy mindenek megismerjék. Hogy te vagy, szent Isten, Atyánk, Fiaidnak te vagy példánk.

6. JÖJJÖN EL A TE ORSZÁGOD, Töltse bé uralkodásod, Ó, mi királyunk, e földet; Szaporítsad seregedet, Drága Igédnek kész szállást, Adj mindenütt szabad folyást.